

THE YEOMANS OF THE GUARDS

VERMIST



Het Begin

Ongeveer vijftien jaar geleden besloten twee jongemannen van rond de dertig jaar een geheime ondergrondse basis te beginnen. Wat op zich niet zo bijzonder was, ware het niet dat de twee jongemannen dit afzonderlijk van elkaar deden, ieder in een ander deel van Amerika. De constructie verliep zonder dat de een van de ander wist dat hij op bijna hetzelfde moment ook bezig was met de creatie van zijn nieuwe 'thuis'.

Wat het opmerkelijk maakte was het feit dat die twee jongemannen elkaar kenden.

Ze kenden elkaar, maar stonden niet in elkaars vriendenboekje. Echter, als er een vijandenboekje zou bestaan, zou er maar één persoon van de twee geweest zijn die daar in zou hebben geschreven. Simpelweg omdat de ander niet wist dat hij als vijand beschouwd werd.

Het doel van hun basis was dan ook elkaars opponent.

Waar de een zijn basis creëerde om mensen over de hele wereld te kunnen helpen na bijvoorbeeld een natuurramp, was de reden van de basis van de ander juist om rampen te zaaien en het genot van menselijk leed te oogsten.

Jaren eerder deelden ze eenzelfde verleden op dezelfde universiteit in Luzern, Zwitserland. Maar *Roger Mandell* werd daar zo erg gepest en vernederd vanwege zijn Amerikaanse afkomst dat hij vroegtijdig de universiteit verliet. Niemand wist waar hij naartoe was gegaan en waarom hij de school verlaten had.

Niemand dacht aan de pesterijen die volgens de plegers niets meer waren dan onschuldig geplaag.

Hun straf hadden ze al gehad van de docenten.

Maar in Roger's ogen had het in de verste verte niet geleken op een straf.

Strafwerk? Overblijven? Was dat alles? Te zwak. Dat kon altijd beter.

Dus begon hij vijf jaar later met de oprichting van zijn basis.

Hij had een aantal mensen gevonden die voor hem wilden werken.

Mensen die net als hij waren afgestoten door de maatschappij.

Die mensen, wat varieerde van mijnwerkers tot geleerden, kregen het uiteindelijk voor elkaar om een ondergrondse basis te creëren met behulp van moeder natuur. Zij had het meeste voorwerk al gedaan.

Het duurde niet lang voordat de eerste *Distruptors* werden geschapen, mensachtige robots die qua intelligentie destijds niet veel scheelden met een gemiddelde koelkast. Na de bouw van de basis hadden zij in het begin maar één opdracht; het opsporen en gevangen nemen van veertien wetenschappers, allen afgestudeerd aan de universiteit in Luzern in de periode toen hij er ook studeerde.

Het doel: de stoere binken van toen de les geven die ze destijds hadden moeten krijgen. En Roger, die sinds de creatie van zijn basis de naam *Owen* had aangenomen, had zijn eigen manier van lesgeven.

De wetenschappers werden niet gevonden, maar de zoektocht bleef altijd doorgaan en intussen kregen ze ook de opdracht mee om rampen te veroorzaken.

Owen genoot van de nieuwsberichten die daarop volgden.

Niemand wist hoe de rampen waren ontstaan, maar de paniek van de mensen werkten bij Owen als het effect van een sigaret of een glaasje wijn.

In de jaren die volgden na de creatie, kreeg hij hulp van een tweeling, die zijn linker- en rechterzijde waren.

Beiden in de goot beland door grote gokschulden en veelvuldige gevechten in openbare gebouwen.

Ze bleken prima manusjes van alles te wezen.

Darn: De oudste van de van de twee-eiige tweeling. Zijn echte naam was Mick Lemar. Het was een gespierde jongeman met roodbruin haar, een beginnende baard en twee gouden oorringen in zijn linkeroor. Zijn zelfverzekerde houding en dito luide stem en zijn grote drang naar ambitie maakten van hem een echt leiderstype. Hij gedroeg zich ten overstaande van Owen echter altijd correct en onderdanig. Je redder stak je geen mes in de rug. Darn zou jaren later tijdens een gevecht met de vijand gedood worden.

Malatroit: Ooit was zijn echte naam Carlos Lemar. Met zijn zwarte haar, een zorgvuldig onderhouden snorretje en een lange zwarte

lederen jas was hij van meet af aan een opvallende verschijning. Hij hield zich altijd onderdanig en dom, maar was het zeker niet. Carlos was stiller dan zijn broer, maar hij aanbad zowel hem als zijn nieuwe meester Owen.

Sinds Mick's dood had hij nog één persoonlijk doel; degenen die daar verantwoordelijk voor was hetzelfde lot te laten ondergaan. Tot het moment daar was bleef hij zijn meester Owen trouw dienen en kreeg de leiding over de Distructors als Owen niet in de buurt was.

Als de Distructors bezig waren met de bouw of reparatie van een vliegschip was het zijn taak om de robots in de gaten te houden en ze te sturen. Soms ging hij zelf ook mee als de robots erop uit trokken, maar over het algemeen liet hij de nog beroerdere klusjes dan die hij had over aan die mislukte conservenblikken.

Tot het eerste gevecht begon tegen degenen die ze jaren nadien nog altijd dwars zouden zitten.

Er was een eind gekomen aan zijn luizenleventje.

Dr. Harmond Rossfield was altijd zeer betrokken geweest bij het lot van de hulpbehoevende mensen. Al sinds zijn jonge jaren was hij druk bezig met het helpen van buurtbewoners, al was het maar om boodschappen te doen voor die moeilijk ter been zijnde buurman of de hond uitlaten van dat drukke gezin.

Het was altijd zijn droom geweest om ooit een bedrijf te starten die zich in zou zetten voor mensen die hulp konden gebruiken.

Alleen geld geven gaf hem niet de voldoening. Zijn lichaam en geest ter beschikking te stellen wel. Maar hij kon dit niet alleen, dat besepte hij terdege. Daarom moest hij zijn ideeën uitbreiden en groter denken.

Hij wilde het liefst de hele hulpbehoevende wereld helpen en of het nu ging om het helpen van daklozen of hulp bieden na een natuurramp, hij zou er zich volledig voor inzetten.

Zo ontstond al vroeg het idee om een eigen plek te creëren vanwaar uit hij kon opereren. Pas een aantal jaar na zijn studie had hij de perfecte plek gevonden waar hij zijn droom kon verwezenlijken. Een plek midden in de Amerikaanse Woestijn. Ver van de bewoonde wereld.

Het werd een ondergrondse basis die de naam *Juxtaposition Acreage* kreeg. Letterlijk vertaald betekende dit *Het naast elkaar geplaatste oppervlakte*.

Toen Harmond er voor de eerste keer overheen vloog op zoek naar een goede plek, had hij vanuit het raam gezien dat de oppervlakte van deze

woestijn uit vlakken leek te bestaan. Het was als een patchwork van zand, rotsen en laaggroeiende flora. Bij nadere inspectie bleek het prima geschikt te zijn om hier zijn plannen ten uitvoer te brengen. De locatie moest zoveel mogelijk onbeschadigd blijven en in ere hersteld worden zodra de ondergrondse basis klaar was. De locatie moest ook geheim blijven en allengs leerde hij hoe hij dat het beste kon doen. De medebouwers van de basis kwamen er eerst alleen en later met hun gezin in wonen. In de jaren die volgden sloten steeds meer mensen zich vrijwillig aan bij de man die zo graag de wereld wilde helpen. De gezinnen die daar kwamen wonen ondertekenden een geheimhoudingsverklaring, maar ze hadden net zo goed zonder gekund. De oprichter van de basis was zo goed voor ze en had er alles aan gedaan om het ze aan niets te laten ontbreken, dat ze het leven boven de grond bijna niet misten. De basis moest zich steeds meer uitbreiden en kreeg naast woon- en werk secties ruimte voor ontspanningssecties en leersecties. In die laatste secties konden kinderen van ouders die op de basis werkten een studie kiezen uit het zeer ruime pakket wat Dr. Rossfield ze aanbieden kon. De meeste studies hadden te maken met het werkaanbod in de basis. En die was heel divers. Er waren ook 3 dokken gebouwd, van waaruit burgervliegtuigen, vrachtvliegtuigen en als nodig was gevechtsvliegtuigen konden vertrekken. Alle vliegvoertuigen werden ook in die dokken ontworpen en gebouwd. Gevechtsvliegtuigen leken overbodig omdat Dr. Rossfield zich niet wilde mengen in burgeroorlogen. Toch had hij ze jaren later meer nodig dan de andere soorten vliegtuigen.

In de eerste jaren sinds de creatie van de J.A.-base stelde Dr. Rossfield drie teams aan die de wereld in zouden trekken en hulp zouden bieden aan mensen die het nodig hadden.

Zij kregen als teamnamen: *J.A.I, J.A. II en J.A. III.*

Elk team bestond uit vijf enthousiaste en loyale mannen die elke opgedragen missie zo goed mogelijk ten uitvoer wilden brengen. Veelal ging het om missies zoals hulp bieden bij een nasleep van natuurrampen of rampen veroorzaakt door mensen.

Maar zonder dat Dr. Rossfield het in het begin doorhad was het grotendeel van die natuurrampen eigenlijk helemaal geen natuurramp. Het enige wat hij na verloop van tijd van het betreffende brein die achter deze zieke acties zat te weten kwam, was zijn naam. Owen. Niets meer en niets minder.

Owen's motieven waren net zo helder als een sterrenhemel achter de wolken.

De locatie van zijn basis was al net zo moeilijk te vinden als een zoutkorrel in de oceaan en de identiteit van deze persoon was net zo mysterieus als de nog immer onopgeloste Rongorongotekensysteem dat op verschillende objecten op het Paaseiland geschreven stond.

Nadat Dr. Rossfield van Owen's bestaan afwist en erachter kwam dat deze man robots de wereld in stuurde en een spoor van vernielingen achterliet, benaderde hij verschillende instanties in de wereld.

De wereld scheen echter doof en blind te zijn om er iets aan te doen. Zelfs hooggeplaatste mensen aan wie Dr. Rossfield vele malen had geprobeerd uit te leggen hoe de vork werkelijk in de steel zat, schenen zijn verhalen simpelweg niet te willen geloven.

Er was al genoeg leed en oorlog op de wereld en ze waren niet van plan zich druk te maken om één individu die, volgens Dr. Rossfield, de wereld wilde overnemen of vernietigen. Belachelijk. Het idee alleen al!

Dus zat er niets anders op dan de drie teams terug te fluiten, een nieuw plan van aanpak te verzinnen en ze een snelcursus vechten te geven.

Omdat de robots gestaag groeiden in aantal was Dr. Rossfield na een poos genoopt om ook zijn teams uit te breiden.

Langzaamaan werden drie teams er vier, toen vijf en zes. Tot er op het einde negen teams bestonden. Een deel ervan, vooral de 'oudere generatie' hervatte het eerdere werk weer, terwijl de jongere generatie zich bezig hield met het vechten tegen de vijand.

Alle teams kregen hun eigen team naam. Alleen de drie J.A. teams van het eerste uur behielden de naam die hen in het begin gegeven waren.

Erop volgden de teams: *Earth Spirit*, *Waterdragon*, *Airwing*, *Firebird*, *the Yeomans of the Guards* en team *Joker*.

Dit verhaal gaat over het achtste team van Dr. Rossfield, the Yeomans of the Guards.

Vijf jonge strijders voor vrede, gerechtigheid, hoop en toekomst.

Vijf jonge strijders die de toekomst vandaag meer zagen als een persoonlijke oorlog, de gerechtigheid die niet in hun voordeel zou werken en hoop op genade in drijfzand zagen zakken.

De vijf helden moesten na een dag van lange strijd nog één zware strijd leveren.... Hun baas onder ogen komen.

Hoofdstuk 1

Donkere, zware wolken rolden langzaam over elkaar.

Ze vloeiden in elkander over, smolten tot één sombere grijze massa reikend tot aan de horizon.

Een zware storm was voorspeld en het duurde dan ook niet lang voordat de eerste regendruppels uit de hemelse deken vielen.

De wind huilde over het uitgestrekte landschap van Amerika, door de straten en langs de hoge gebouwen van de grote steden.

Een felle lichtflits schoot uit de hemel, een paar seconden later gevolgd door een doffe rommel. Het tempo tussen het licht en het geluid volgde elkaar steeds sneller op tot het leek alsof God met een taser aan het spelen was en tegelijkertijd met een groot stuk blik wapperde.

Om het geheel af te maken, had hij de ventilator op een hoge stand gezet en de tuinsproeier op volle kracht. Tornado's bleven uit, maar dat maakte het weer er niet minder gevaarlijk op.

Er waren weinig mensen meer op straat als voetganger.

De een probeerde dapper te zijn en naar zijn werk te gaan, maar de meeste mensen verkozen liever hun knusse warme huizen.

Het was bijna geen doen om door dit weer ergens naar toe te gaan.

De laatste weken had het zoveel geregend, dat de mensen zich afvroegen waar al dat water vandaan kwam.

Hoeveel water kon de aarde nog tot zich nemen?, vroegen ze zich af.

En ze vroegen zich ook af of de zon een lange vakantie aan het nemen was.

Uiteindelijk, na wat een eeuwigheid leek en alsof de regen er genoeg van had om de aardse wezens te horen zeuren en alsof Gods armen eindelijk moe werden van het gewapper, werden de laatste druppels uit de hemelse sponzen geknepen, terwijl de lichtflitsen zich steeds verder verwijderden (misschien was de batterij van de taser leeg) en het gerommel zich langzaam maar zeker tot een zacht gebrom reduceerde.

De wolken vervolgden op het gemakje hun weg en aan de horizon had de zon besloten om de mensen te laten zien dat ze hen nog niet vergeten was.

Ze was omringd door een indrukwekkend kleurenspeel van oranje, rood, paars, blauw en geel.

Haar positie vertelde de mensen thuis, die het reeds wisten als ze een klok hadden, dat de ochtend al was gepasseerd en dat gold ook voor de middag.

Het zou ergens op de vroege avond zijn en zij die perfect wisten hoe laat het was, verschenen van tussen de wolken in een zilveren vogel, beter bekend als een vliegtuig. Of meer specifiek, een groot gevechtsvliegtuig. Groter dan een standaard gevechtsvliegtuig, even snel en wendbaar.

Een streep zilver met een tribal aan de zijkant en de naam in sierlijke letters aan de cockpitzijde, gleed soepel door de lucht.

Maar zelfs de snelste straaljager zou de situatie niet meer kunnen redden waarin ze nu verkeerden.

De mensen daarbinnen wisten donders goed hoe laat het was, want ze wisten dat wanneer ze terug op de basis kwamen, ze waarschijnlijk zouden worden berispt, bestraft en waarschijnlijk (maar hopelijk niet) gekluisterd aan de grond zouden worden voor een bepaalde tijd.

Ze hadden een regel gebroken, meerdere regels eigenlijk, en ze wisten het.

Maar ze hadden geen keus. Ze hadden het moeten doen en ze waren van plan geweest om alles uit te leggen aan hun baas. Op z'n tijd...

Die tijd was er toen eenvoudigweg niet. En tijd kun je nu eenmaal niet terugdraaien. Of ze het dan anders gedaan hadden? Waarschijnlijk niet.

14 December 18:09 uur, Ergens boven de Amerikaanse Woestijn

Er werd contact gelegd met de basis.

'J.A.-32 Shadow Flyer aan J.A.-base,' klonk een stem over de intercom.

'J.A.-base aan J.A.-32 Shadow Flyer. Ik ontvang u,' kwam het antwoord van de basis.

'J.A.-32 vraagt toestemming om te landen.'

'Begrepen. Het Dock is vrij. U mag binnenkomen en uw vliegschip op plek 5 zetten, J.A.-32. Welkom terug en prettige landing.'

'Dank u.' De stem klonk geamuseerd door de headset en de verbinding werd even verbroken om het vliegschip te laten dalen.

Het gleed soepel door de lucht als een heet mes door boter.

Meters en panelen werden in de gaten gehouden, terwijl het vliegschip genaamd de Shadow Flyer langzaam maar zeker zijn daling inzette en zich voorbereidde om te landen.

Op het eerste gezicht leek het alsof er geen basis was. Er was geen landingsbaan, er was geen toren, er waren geen gebouwen. Het enig wat je kon zien was... zand. Niets dan zand. Maar schijn bedroog. Plotseling, uit het niets, begon er iets van dat zand te bewegen. Althans, dat leek zo. In werkelijkheid waren er twee grote deuren bedekt met een laag zand om een van de entrees van de basis te camoufleren. Deze ingang was specifiek bedoeld voor vlietschepen. Die vlietschepen hadden geen startbaan nodig om in de lucht te komen of te landen. Ze waren zo gebouwd dat ze verticaal konden opstijgen en landen.

Na een paar seconden waren de deuren volledig open en de Shadow Flyer liet zichzelf in het grote gat zakken. Het leek alsof drijfzand het hele vlietschip had opgeslokt, maar dit was slechts een illusie.

Onder het rotsige en zanderige grond van de Amerikaanse Woestijn bevond zich een geheime ondergrondse basis, opgericht en geleid door Dr. Harmond Rossfield. Deze basis was immens groot, vele kilometers lang en breed. Dit was hun thuis, deze basis genaamd Juxtaposition Acreage, dat over het algemeen werd afgekort tot J.A.-base.

Degenen die nu vreesden voor hun leven wegens hun negatie van de regels waren vijf van de duizenden mensen die hier woonden en werkten. Dit was het team dat *The Yeomans of the Guards* heette, één van de negen teams die vochten voor vrijheid, gerechtigheid en vrede.

Behalve wereldwijd mensen in nood helpen, waren zij vooral getraind om te vechten tegen hun grootste en misschien enige vijand.

Deze ene persoon was verantwoordelijk voor het feit dat ze geen normaal leven meer konden leiden. Maar wat is normaal eigenlijk?

De meesten waren niet anders gewend dan het leven op de basis.

Hun leven bestond uit trainingen en gevechten met de vijand.

Ze hadden het al vaak opgenomen tegen de Distructors, robots van de vijand en ze hadden er al aardig wat afgeslacht.

Maar de robots bleven terugkomen, elke keer een paar meer. Alsof de leider van vijand die Owen heette de lat elke keer een fractie hoger legde, als de inleg van de pot in een casino. Als je niet kunt winnen in kwaliteit dan maar een poging wagen in kwantiteit, leek hij te willen zeggen.

Owen zelf bleef altijd op de achtergrond. Waarom zelf vechten en je eigen leven riskeren als je robots had die het vuile werk voor je deden?

Uiteindelijk won er vaak niemand na een gevecht, maar voorlopig waren de Yeomans best tevreden over het feit dat de aarde wéér een dag uitstel van executie gekregen had.

Vandaag was het niet anders en hoewel ze het goed hadden gedaan, dat wil zeggen, ze hadden het overleefd en de vijand was met lege handen vertrokken, voelden ze toch enige teleurstelling.

Weer ontkwam de vijand. Na al die uren van hoop, risico's, vastberadenheid en adrenaline, -wat op het einde toch omsloeg naar vermoeidheid -, het was allemaal voor niets geweest.

Voor Dr. Rossfield waren de Yeomans een van zijn favoriete teams.

Hij had een speciale band met ze, hoewel hij dat nooit toonde aan de buitenwereld. Hij liet zijn blijk van waardering en zijn warme glimlach aan elk lid van de basis zien. In zijn ogen was iedereen bijzonder.

Iedereen die daar rondliep had zich vrijwillig aangesloten, want iedereen die daar rondliep geloofde in een wereld van vrede en harmonie.

Terwijl de Yeomans de Shadow Flyer lieten zakken in het Dock, geloofden ze dat het 'favoriete team' en 'harmonie' gedeelte van Dr.

Rossfield een paar treden gezakt was, al dan niet helemaal naar beneden gedonderd was. Dit was een zeer ernstige overtreding geweest.

Het afsnijden van de communicatie met de basis op een kritiek moment, het niet gehoorzamen van directe orders om terug te keren en het negeren van de pogingen van de basis om contact te leggen waren de

voornaamste redenen om terug te keren naar de J.A.-base met een wrang gevoel in de maag. Ze hadden iets gedaan dat tegen de regels was en ze wisten dat ze hier niet ongestraft mee weg zouden komen, hoewel ze ook wisten dat de straf ook weer niet zo groot kon zijn dat ze van de basis afgeschopt zouden worden. Hoopten ze...

Nog nooit was dit door een ander team gedaan, maar Dr. Rossfield had zijn regels en het maakte niet uit hoe favoriet zijn team was.

Regels die niet gehoorzaamd werden konden gewoonweg niet ongestraft blijven.

Landro wist het toen hij die beslissingen nam, wist het en accepteerde de consequenties. Als er een straf zou zijn, dan zou de schuld alleen voor hem zijn, niet zijn hele team. Ze volgden alleen zijn instructies op, of ze het er mee eens waren of niet om het communicatiesysteem uit te schakelen.

Maar ze hadden geen andere keus toen, omdat hij geloofde dat ze de vijand bijna hadden. Ze waren zo dichtbij, er was geen weg terug. Het was niet eerder dan bijna negentien uitputtende uren voordat de vijand besloot zich terug te trekken na gevechten zowel in de lucht als op de grond, klaarblijkelijk niet langer het risico te willen nemen om weer een gevecht te verliezen.

Hoewel ze gewoon robots waren, hadden ze bijna mensachtige gedachten, -waarschijnlijk een interne chip die dat regelde-, en de gedachte dat ze bijna vernietigd werden hadden ze doen besluiten om zich terug te trekken uit het gevecht en terug te keren naar Owen's basis met de staart tussen de benen. Voor een klein moment hadden de Yeomans ze willen volgen. Misschien na al die jaren zouden ze eindelijk kunnen uitvinden waar Owen's basis was verborgen. Maar ze konden niet langer de waarschuwingssignalen van de J.A.-base negeren, waren uitgeput en de Shadow Flyer's tank was meer leeg dan vol.

Dus ze hadden geen andere optie gehad dan terug naar huis te keren. De Shadow Flyer landde rustig en beheerst, werd naar haar plek getaxied en de motoren werden uitgeschakeld.

Over de headset klonk dezelfde stem die toestemming had gegeven om te landen en ze welkom terug had geheten. Zijn woorden waren kort maar warm.

‘Alles gereed. Welkom terug, Yeomans.’

Binnenin de Shadow Flyer glimlachten de teamleden om de welkom terug woorden. Ze schonken wat thuisgevoelens, klonk zelfs als een gelukswens voor wat er zou gaan komen.

Danny Conners, hoofd verkeersleiding en communicatie was er namelijk bij geweest toen Dr. Rossfield orders had gegeven om terug te keren, was er geweest toen Dr. Rossfield een emotie had getoond die zelden aan de oppervlakte verscheen; een enorme woede. Hij wist ook dat er onder die oppervlakte andere emoties gezweefd hadden; angst, hulpeloosheid, onmacht...

Dr. Rossfield was een man met een gouden hart en dat hij nu razend was, kwam meer door bezorgdheid dan wat anders.

Hij wist dat en hopelijk beseften de Yeomans dat ook.

Hij mocht ze graag en hoopte stiekem dat de baas mild voor ze zou zijn.

Terwijl de Yeomans alles uitschakelden in het schip en zich voorbereidden om het te verlaten, was Michael de eerste die de angst

uitspraak, die ze allen gevoeld hadden, maar de hele tijd nog niet hadden uitgedrukt.

‘Ik hoop dat Dr. Rossfield niet al te boos is. Misschien gaan we vrijuit als we alles uitleggen.’

‘Dat was ik ook van plan, Michael,’ antwoordde Landro. Zijn stem klonk moe en een beetje verbitterd. ‘Maar jullie hoeven je geen zorgen te maken. Ik ben degene die hij moet hebben. Niet jullie, jongens. Ik zal ervoor zorgen dat jullie vrijuit gaan, want ik gaf Ben de order om de basis af te sluiten.’

Ze pakten hun tassen uit de kastjes en keken rond of ze niets vergeten waren. Veel persoonlijke spullen namen ze nooit mee op een missie. ‘Tuurlijk,’ snoof Ben. ‘En jij denkt dat we je alle klappen alleen laten opvangen? Je kent ons nog steeds niet goed genoeg. Een team deelt niet alleen de leuke dingen, maar deelt ook de minder leuke dingen.’

Landro schudde zijn hoofd. ‘Jullie hoeven niet mijn lasten te dragen.’ Iedereen aan boord van de Shadow Flyer verzamelden zich bij het luik en met een druk op de knop begonnen de armen aan het luik met een hydraulische ‘Pff’ te bewegen. Het luik ontwaakte en liet zich rustig naar de grond zakken.

De stilte in het schip maakte plaats voor het lawaai in het Dock.

Het was een bedrijvigheid aan mensen die rondliepen, renden, kropen of reden, sommigen droegen dingen als dozen, papier of gereedschap.

Het geluid van hamers, boormachines, lasapparatuur en daar ergens bovenuit nog muziek dat uit de speakers klonk, werd nu zeer hoorbaar, bijna oorverdovend sinds ze vertrokken waren in bijna stilte en zo’n negentien uur lang alleen elkaars stem, die van de vijand, wapens en gedempte motorgeluiden gehoord hadden.

Maar achter al die wirwar van bedrijvigheid klonk het geluid van veiligheid.

Het geluid van ‘thuis’ komen. Voor de meesten van de Yeomans was dit de plek waar ze bijna de meeste jaren van hun leven gewoond hadden.

Blij om weer terug te zijn, maar tegelijkertijd gespannen voor een mogelijke confrontatie met een erg woedende Dr. Rossfield, liepen ze het schip uit, waarna het zich weer sloot met een druk op de afstandsbediening, een klein zwart haast saai kastje ter grootte van de afstandsbediening van een garagedeur.

Een deel van hen wilde zich omdraaien en terug het schip in, de motoren starten en weg vliegen naar de andere kant van de wereld.

‘Misschien is het nog niet zo erg als we denken,’ zei Stephey hoopvol.

‘Ja, en misschien heeft Owen besloten om vrede met ons te sluiten,’ antwoordde Michael sarcastisch.

Bij de deur van het Dock stopten ze tegenover twee mensen, wachters tussen het Dock en de rest van de basis.

‘Ha jongens,’ groette Ben ze, terwijl ze gescand werden, een routine klus na elke missie en voor nieuwkomers om te kijken of ze geen radioactieve stoffen bij of op zich droegen of enige stoffen die schadelijk konden zijn voor de mensen op de basis.

Een van hen, Gerald Domera, die ze intussen goed kenden, zei met een glimlach: ‘Welkom terug, Yeomans. Ik hoop dat jullie voorbereid zijn op een onweersstorm, want ik heb Dr. Rossfield nog nooit zó kwaad gezien.’

‘Is het zo erg?’ vroeg Landro, die nu zelf gescand werd en voelde hoe zijn maag een koprol maakte en zijn hart richting zijn keel schoot.

Op dat moment leek het juist om te doen gezien de situatie, maar nu voelde hij zich niet zo zeker meer. Goede of slechte beslissing, hij zou de consequenties voor zijn acties onder ogen moeten zien.

Gerald was klaar met scannen en gaf hem een meelijwekkende blik.

‘Ja, zo erg. Hij was buiten zinnen toen de communicatie werd afgesneden en ik vermoed dat de hele basis dat ook gehoord heeft. Maar maak je geen zorgen,’ zei hij toen hij de bezorgde blikken van het team zag.

‘Ik denk dat het ergste gedeelte nu over is gewaaid. In plaats van jullie te vermoorden, denk ik dat hij jullie allemaal zal opsluiten voor de rest van je leven.’

De bewakers lachten om het zicht van de steeds bleker wordende gezichten. Ze kregen er gewoon medelijden mee.

‘Wees niet zo nerveus, jongens,’ glimlachte Andre, de andere bewaker.

‘Jullie reageren alsof jullie een vreselijke misdaad hebben begaan.’

‘Het verbreken van een belangrijke J.A.-regel zoals het opzettelijk verbreken van de communicatie, zeker op een kritiek moment IS een vreselijke misdaad,’ antwoordde Landro, de glimlach niet weerkaatsend.

Hij zag niet de humor van de pogingen van de bewakers om ze een beetje op te beuren.

Oké, Gerald vond het ook wel grappig om ze op de kast te jagen.

En doorgaans gingen ze er ook in mee, gezien ze hem lang genoeg kenden. Maar vandaag waren ze té nerveus om het spelletje mee te spelen.

Dus besloot hij de humor vandaag maar even op te bergen in de voorraadkast met humor, flauwe grappen en vunzige moppen en ze een hart onder de riem te steken.

‘Als Dr. Rossfield het waagt jullie te straffen met zoiets belachelijks als dit of dat jullie ervoor van de basis worden geschopt, dan denk ik dat er heel wat mensen op deze basis zullen zijn die achter jullie staan. Jullie zullen er vast een goede reden voor hebben gehad, anders doen jullie zoiets niet, toch?’

Ben hees zijn rugtas over zijn schouder, klaar om door de volgende deur te gaan dat toegang bood tot de rest van de basis.

‘Inderdaad doen we zoiets normaal gesproken niet, maar ik neem aan dat jullie toch ook graag zouden willen dat de vijand werd overmeesterd.

En als je ‘m bijna hebt en er zit er een constant door die headset te tetteren dat we terug moeten keren, terwijl je de vijand zo goed als in het vizier hebt... Wat zou jij dan doen? Zou je braaf omdraaien en terugkeren met de gedachte van; komt de volgende keer wel? Of zou je die megafoon ook uitzetten zodat je je beter kan concentreren op de reden dat je daarbuiten was?’

Gerald knikte begrijpend. ‘Natuurlijk zou ik hetzelfde doen. Ik denk iedereen wel, inclusief Dr. Rossfield. Maar ergens moet ik hem ook wel gelijk geven. Kijk, ik ken geen details verder over wat er gebeurd is, maar wat ik wel vind is dat je op den duur de grenslijn moet trekken over hoever je kunt en/of mag gaan. Zowel voor jezelf als voor dat prachtige vliegding van jullie. Je moet op den duur ook dingen gaan afwegen ten bate van je team en de J.A.-base. En Dr. Rossfield.’

Michael geeuwde en rekte zijn rug wat aardig stram aanvoelde.

‘Als jullie het niet erg vinden dan ga ik hier een grenslijn onderzetten met een punt erachter. Ik wil graag nu eerst m’n schoppen incasseren, dan nog ff een douche nemen, vreten in me mik douwen, nog ff chillen met een pilsje in de bar en dan naar m’n mandje.’ Hij geeuwde nogmaals, te moe om nog veel langer op zijn benen te kunnen blijven staan.

Landro knikte naar hem en groette de heren, net als de rest.

Ook hij voelde de vermoeidheid opspelen en ergens heel ver verwijderd, maar heel langzaam naderend als een onweersbui dat heel langzaam vanaf de horizon aan komt rollen, begon zich een bonzend trommeltje op te bouwen. Hij zuchtte van binnen, beseffend dat de onweersbui wéér zijn kant op zou komen en niet een andere afslag zou nemen.

Kon die koppijn niet iemand anders gaan lastig vallen?

De deuren gleden open nadat de bewakers een speciaal pasje door een kastje hadden gehaald wat aan de wand naast de deur hing en een code ingetoetst hadden.

Ze wandelden door de deur, die achter hen dicht gleeed. Achter de deur, in de gang waar ze zich nu bevonden, verschenen twee lange, twee hele lange gangen. Een die rechtdoor liep en de ander die rechtsaf ging.

Het einde ervan kon je niet zien.

De gangen waren licht; in het plafond was verlichting verwerkt wat dimde in de avonduren. De betonnen vloeren waren strak afgewerkt en her en der hingen er kunstwerken van creatieve J.A.-leden aan de muren. Het geheel zag er sober, netjes en rustgevend uit. Er waren zelfs rijwegen waar je met de auto of een vrachtwagen over kon rijden om van A naar B te komen.

Het was alsof je in een eindeloze tunnel reed.

De Yeomans hoefden niet al te ver te lopen, dus ze verkozen dat boven het nemen van een auto of taxi, wat ze na wat gespeeld te hebben met woorden uitkwamen op de naam *J.A.xi*.

Ze liepen door de gang recht voor zich en bleven hun weg vervolgen, terwijl ze het gevoel kregen dat ze hun laatste Green Mile aan het lopen waren.

Links en rechts van ze waren deuren, waarachter elk van hen zich weer een ander doel verborg. De een zou een trap onthullen die naar boven ging. Een ander die naar beneden ging. Weer een andere deur zou leiden naar een bezemkast of een andere afdeling.

Er was er zelfs een bij waarachter een muur gemetseld was zodra je de deur opendeed. Men vermoedde dat het een grap was geweest van Dr. Rossfield en het werkte nog ook, want er was altijd wel iemand die de verkeerde deur nam en bijna tegen de muur aan liep.

Het was één grote doolhof en het kostte aardig wat tijd om hier je weg te vinden. En als je geluk had of nieuw was dan kon je best een poos de weg kwijt zijn.

Er hingen her en der wel platte gronden, maar niet iedereen bezat de gave die goed te kunnen ontcijferen. Een TomTom werkte hier helaas niet.

Intussen kenden de Yeomans hun weg behoorlijk goed na al die jaren. Ze vermeden simpelweg de delen van de basis waar ze nooit hoefden te wezen en er waren veel delen van de basis die ze nog nooit hadden gezien.

Het was niet hun gebied en het maakte ze ook niet uit.

Ze hadden hun kamers, een gymzaal speciaal voor de teams, winkels, een sectie voor het uitgaansleven en zelfs een ondergrondse tuin. Meer hadden ze niet nodig. Ze waren hier immers niet voor een vakantie gekomen.

Ze woonden en werkten hier met een reden.

Na ongeveer tien minuten wandelen bereikten ze de deur die ze ditmaal liever hadden vermeden.

Na een keer diep in- en uitademen klopte Landro op de deur.

Er klonk een gedempte 'binnen' en hij opende de deur van de vergaderkamer waar ze alle vijf naar binnen liepen. Daar troffen ze twee mensen aan; een heel erg kwaad kijkende Dr. Rossfield en Dr. Jennifer Noberah, Dr. Rossfield's persoonlijke assistente, wiens gezicht straalde van opluchting en bezorgdheid.

Ze was blij dat ze terug waren, maar ook zij was zeer ongerust geweest. Niet wetend hoe ze zichzelf moesten presenteren, stonden de Yeomans simpelweg daar. Zwijgend, afwachting tot Dr. Rossfield het woord zou nemen.

Normaliter zouden ze eerst naar de onderzoeksruimte moeten als ze van een missie kwamen, maar dit keer werden ze linea recta doorgestuurd naar de baas. En als dat zo was, zeker na zo'n actie, dan was het meestal niet zo best met je gesteld.

Ze wensten gewoon dat hij het snel zou afhandelen. Ze waren zo moe, ze konden amper op de benen blijven staan. Ze voelden zich zwak door het tekort aan eten en door mentale uitputting.

Eindelijk, na wat een eeuwigheid leek te duren, wees Dr. Rossfield zwijgend naar de stoelen dat ze moesten gaan zitten en nadat ze gezeten waren, voegden hij en Dr. Noberah zich bij hen. Dr. Rossfield legde een busseltje papieren voor zich neer en de Yeomans waren bang dat het hun ontslagpapieren waren.

Hij gaf hen niet de gewoonlijke glimlach, maar keek zeer ernstig en ze zagen ook duidelijke trekken van boosheid en verdriet in zijn ogen.

Verdriet, dat ze hem zo teleurgesteld hadden. Konden ze hem ongelijk geven? Normaal werden ze vriendelijk en enthousiast ontvangen, werd er gevraagd hoe het was gegaan en of alles in orde was. Ze wisten echter dat dit alles niet zou komen vandaag.

Dr. Rossfield keek ze één voor één aan. Bijna eng kalm, wat een nogal ongemakkelijk gevoel bezorgde.

‘Dus,’ begon Dr. Rossfield na een tijdje met zo’n scherpe en luide stem dat iedereen in de kamer opschrikte. ‘Wiens idee was het om te besluiten het communicatiesysteem uit te zetten?’

Landro ademde een keer diep in en uit en antwoordde met een sterke stem, waar hij zelf van stond te kijken: ‘Dat was mijn idee, Doctor.’

‘Ah.’ Zijn ogen gleden richting die van Landro. Hun ogen ontmoetten elkaar en Landro schrok van de aanblik in die van Dr. Rossfield.

IJzig blauw staarde hem aan. Natuurlijk had hij geweten wie die beslissing had genomen, maar het leek alsof hij het er alleen maar meer in wilde wrijven.

‘En kun je me misschien uitleggen wat de reden was van deze... grap?’

Dr. Rossfield klonk kalm, maar dat was hij niet. Verre van dat. Zijn stem vibreerde licht van woede.

‘Het was geen grap, Doctor. Ik wilde het niet doen, maar we waren zo dicht bij de vijand. We hadden ze al in het vizier en ik werd er gek van dat u ons constant commandeerde om terug te keren naar de basis, terwijl het goed ging,’ antwoordde Landro

‘Waarom zei je dat niet gewoon?’ vroeg Dr. Rossfield koel.

Oh... Ging het die kant op? *‘Had het gezegd, dan had ik je met rust gelaten?’*

Met andere woorden, Dr. Rossfield trof geen blaam. Schuif alle schuld maar in iemand anders zijn schoenen.

Dat maakte Landro geïrriteerd en het gaf hem nieuwe krachten om feller te reageren. ‘Had u ons dan laten doen? Ik denk het niet! Het had geen zak uitgemaakt en ik had niet bepaald tijd om erover te discussiëren!

Als je onder druk gezet wordt van twee kanten moet je bepaalde beslissingen nemen. Zou u niet hetzelfde gedaan hebben als iemand de hele tijd aan je kop loopt te zeiken terwijl je met iets belangrijks bezig bent?!

Er was een paar seconden stilte en Dr. Rossfield leek even als door de bliksem getroffen dat hij zo’n stortvloed aan woorden uit zijn mond hoorde, die grover klonken dan hij van hem gewend was.

Hij herstelde zich echter vlug en Landro kon zien dat Dr. Rossfield er moeite mee begon te krijgen zijn voorgenomen hardheid te bewaren en bij zijn punt te blijven. Hij wist dat hij gelijk had, maar zou de baas het toegeven?

‘Dat is niet het punt hier, Landro. Het doet er niet toe of ik hetzelfde gedaan zou hebben of niet. Feit is dat jullie het contact met de basis verbroken hebben, terwijl je weet dat je altijd online moet blijven in geval jullie hulp nodig hebben! Zet het volume desnoods zachter als je wilt,

maar schakel het nooit, NOOIT compleet uit! Wat als jullie naar beneden waren geschoten en de radio stond uit na de crash? Als het zacht staat, kunnen we jullie signalen nog oppikken. Maar als het uit staat, sta ik ook machteloos.'

'Ten eerste zullen we er weinig meer aan hebben als we neergeschoten zouden worden. Als we crashen, zal er waarschijnlijk weinig meer overblijven van ons en de Shadow Flyer, dus wat maakt het dan nog uit of de radio aan of uit staat? Dit noemt men het risico van het vak. Na de crash is het aan de black box om de signalen uit te zenden, niet de radio. En ten tweede hadden jullie de coördinaten van ons, want zover zijn we niet van de plek geweken waar we voor het laatst contact hadden,' verdedigde Landro zich.

Dr. Rossfield leunde iets naar voren op zijn stoel.

'Ja, dat weten jullie, maar dat weten wij niet! Voor het zelfde geld waren jullie nog de halve wereld over gevlogen! En waar hadden we dan moeten zoeken? Canada? Zuid-Amerika? Europa? China? Australië? In de Middellandse Zee?!' Zijn stem klonk luider dan gewoonlijk.

'We hebben onze Polscoms nog,' opperde Kaiyla, iets minder krachtig. Ze kon momenteel geen partij trekken. Ze snapte Dr. Rossfield's standpunt, maar hoopte dat hij ook die van hun snapte. 'Die hebben ook een GPS systeem die de basis kan oppikken.'

Dr. Rossfield richtte zich tot haar. 'Die je eerst zult moeten inschakelen en dan je coördinaten in moet voeren. Ben jij zo snel dat je dat lukt terwijl je neerstort? Een vliegtuig stort niet neer in slow motion, of wel?' Kaiyla keek naar het blad van de tafel en antwoordde zacht: 'Nee...'

Dr. Rossfield richtte zich weer tot de hele groep.

'Snappen jullie nu waarom ik zo kwaad op jullie ben? Ik doe dit niet om jullie te pesten. Maar jullie moeten de ernst van de situatie goed begrijpen. Ik ben vreselijk ongerust geweest en ik weet dat het vreemd klinkt aangezien jullie vaak moeten strijden met de vijand. Alleen wisten we van de andere keren precies waar jullie waren. Maar om dan niet te weten waar jullie zijn en hoe het met jullie gaat... Je vreet je nagels tot aan je vingertoppen op. Snappen jullie dat?'

De groep knikte timide en ze voelden zich net een stel kleuters die op hun donder kregen.

Toen vroeg Landro zacht: 'Is dat wat er met mijn ouders is gebeurd? Stond hun radio ook uit?'

Hoewel niemand een exacte theorie had over de vermissing van zijn ouders, was het vermoeden dat ze per vliegtuig vertrokken waren het

enige wat ze hadden. De laatste keer dat iemand ze gezien had, was twee uur voor ze erachter kwamen dat ze niet langer op de basis waren. Het was niets voor Landro's ouders om zomaar te verdwijnen zonder iets te melden aan wie dan ook.

En dat maakte de paniek en ongerustheid alleen maar groter.

Omdat ook een vliegtuig miste, wat deels van hun zelf en deels van de basis was, was het de enige logische verklaring dat zij die hadden meegenomen. Het stond alleen nergens geregistreerd dat ze ermee vertrokken waren. Ze hadden toestemming nodig om te mogen vertrekken en als ze dat gedaan hadden, dan had de Controlekamer ervan af geweten. Maar niemand had toestemming gegeven aan de Royal Paragon om te vertrekken. Niet aan de Mc Curdy's en niet aan iemand anders. Deze verdwijning van alweer twee jaar geleden was het grootste mysterie die er ooit geweest was en nog altijd was het niet opgelost.

Dr. Rossfield's gezicht veranderde van kwaad naar een beetje geschrokken om de vraag en het werd wat zachter, droeviger.

'Ja, Landro. We vermoeden dat dat met ze gebeurd is. Ze hadden zelfs de radar uitgeschakeld om niet gevolgd te kunnen worden door de Controlekamer. Waar ze ook naar toe zijn gegaan, ze hebben er alles aan gedaan om het geheim te houden. Zelfs voor mij.'

Ben vroeg: 'Kan het niet gewoon zijn dat ze niet reageerden, omdat ze simpelweg niet met het vliegtuig waren of intussen al geland waren ergens?'

Dr. Rossfield keek naar hem. 'Dat zou kunnen, Ben. En dit is slechts een theorie. Alles wijst er echter op dat ze de Royal Paragon hebben meegenomen, hoe je het ook wendt of keert. Hoe verklaar je anders de vermissing van het vliegtuig?'

Ben dacht na, maar hij kon niets bruikbaars bedenken.

'Ik weet het niet, Dr.', sprak hij zacht.

Dr. Rossfield zuchtte diep, leek nu iets gekalmeerd. 'Daarom heb ik de regel gesteld dat je het systeem nooit mag uitschakelen. Ik wil niet nog meer mensen verliezen op die manier...'

'Het zal nooit meer gebeuren, Doctor,' zei Landro zacht. 'Het spijt me. Maar laat ons alstublieft de volgende keer gewoon ons werk doen. Dit is waar we voor getraind zijn. Als we meer brandstof hadden gehad dan had ik er niet aan getwijfeld om ze te volgen naar hun basis, hinderlaag of niet. Uiteindelijk zou ik de verbinding weer aan hebben gezet. Als we in een hinderlaag gelokt zouden worden dan zou ik echt nog wel helder genoeg zijn geweest om het u te laten weten. U heeft me in deze positie

neergezet en dit is de manier waarop ik werk. Leer ermee leven of verander mijn positie!' Landro was veel te moe voor deze discussie, maar als Dr. Rossfield het zo wilde spelen, dan maar meedoen.

Het kon hem niks meer schelen of zijn baas zijn leiderschap zou schrappen. Hij had het al nooit willen hebben. Het was hem een jaar geleden zijn strot ingeduwd en moest het maar accepteren, of hij nu wilde of niet. En hoewel hij een geweldig team had die hem nooit liet zitten, zat de manier waarop hij die rol gekregen had hem soms nog steeds dwars. Pogingen om te stoppen werden, om een of andere reden die Dr. Rossfield nooit had willen uitleggen, altijd geweigerd.

Nou, dit moest hij maar accepteren. Of hij wilde of niet.

Tot zijn en zijn teamgenotes' verbazing echter verscheen er een glimlach op Dr. Rossfield's gezicht. Alleen kwamen zijn ogen niet helemaal overeen met die glimlach. 'Ik weet waar je heen wilt, mr. Mc Curdy. Maar dat gaat niet gebeuren. Misschien is dat wel een passende straf voor je. Om te blijven wat je bent. Nu zullen jullie niet uit jullie functie gezet worden of naar de oppervlakte geschopt worden, zoals men dat hier zegt. Maar ik kan jullie niet laten gaan zonder een passende straf die geldt op de genegeerde regel. Dr. Noberah? Wilt u zo vriendelijk zijn om het voor te lezen?'

Hij keek naar Dr. Noberah. Ze knikte en zacht schraapte ze haar keel. Ze vond het niet leuk, maar ze moest het doen. Ze moest haar baas gehoorzamen. Ze vouwde haar handen samen voor een stapeltje papier, dat voor haar op tafel lag. Het waren de reglementen en bestraffingen. Oorzaak en gevolg. Het niet naleven en de consequenties accepteren.

'..Pagina drieëntwintig, tabel twee. Regels tien tot en met zestien. Het opzettelijk negeren van directe orders van uw leidinggevende, te weten de heer Dr. Harmond Christopher Jeremiah Rossfield, oprichter en directie van de ondergrondse basis Juxtaposition Acreage, het niet nakomen van afspraken, het verbreken van de communicatie tijdens de vlucht of verandering van koers anders dan aangegeven en daarmee uzelf en uw medereizigers in mogelijk gevaar brengende, zal leiden tot de volgende strafmaatregel. De eerstvolgende twee weken, veertien dagen, startende het moment dat uw leidinggevende dit aangeeft, zult u naast uw dagelijkse werkzaamheden en trainingen, taken en werk toegelegd krijgen, onbetaald, die uw leidinggevende u oplegt. Hij zal voor u beslissen wat, waar en wanneer u de taken en werkzaamheden moet doen en voor welke tijd. Na de werkzaamheden of taken meld u zich weer af bij uw leidinggevende. In deze periode is het dus niet toegestaan om op missies te gaan buiten de basis. Elk van de bovenstaande regels die worden genegeerd of niet worden nageleefd, zullen worden omgezet tot onmiddellijke ontslag.'

Dr. Noberah stopte en keek omhoog naar de geschrokken en bleke gezichten van het team. Ze voelde medeleven met hen, maar begreep Dr. Rossfield ook. Ze haatte het om tussen twee vuren te staan.

Ze keek toen naar Dr. Rossfield die er kalm en standvastig bij zat.

Zijn koele blik was tijdens het oplezen gericht op het team.

‘M...maar..,’ begon Landro. ‘U zei dat we niet uit onze functie gezet zouden worden! Nu krijgen we toch huisarrest?!’

Dr. Rossfield haalde losjes zijn schouders op. Het was duidelijk dat hij vandaag niet vergevingsgezind was. Zijn bezorgdheid en boosheid hadden geen flinterdun lijntje meer. Ze waren in elkaar over gevloeid en neigde meer naar de boosheid nu ze weer veilig terug waren gekomen.

‘Het is maar hoe je het bekijkt. Als jullie op missie zouden gaan dan kan ik jullie geen extra werk geven. Jullie hebben mijn vertrouwen geschaad, Yeomans, en die zullen jullie nu eerst terug moeten verdienen. Op dit moment vertrouw ik jullie niet zoveel meer om jullie er weer op uit te sturen. Straks verbreken jullie de verbinding weer...’

Woedend stond Landro op en sloeg met zijn vlakke hand op tafel.

‘Dit is niet de schuld van de anderen en dat weet u verdomme heel goed!

IK ben hier de enige schuldige en niet mijn team! Laat hen erbuiten! IK gaf het commando! IK! Niet zij!’

Dr. Rossfield bleef kalm, maar zijn ogen knepen zichzelf samen.

‘Ga zitten, mr. Mc Curdy. Ik was nog niet klaar.’

Landro ging zitten, maar keek Dr. Rossfield op dezelfde manier aan als andersom. Dit kon hij niet menen! Hij ging veel te ver! Hij snapte nu wel dat het niet had mogen gebeuren en hij had sorry gezegd. Wat wilde hij nog meer?!

Dr. Rossfield pakte een papier op en keek de tafel rond.

‘Dit is een lijst met dingen die jullie moeten doen, beginnend deze avond.

Althans, voor de meeste van jullie. Voor sommigen heb ik werk dat morgenochtend begint. Ik duld géén tegenspraak en jullie melden je af hetzij bij mij, Dr. Noberah of degenen die toezicht op jullie houden.

Is dat begrepen?’

De groep knikte nauwelijks zichtbaar, te aangedaan, verslagen en vermoeid om nog langer tegen te sputteren. Ze waren al zo moe, maar het leek erop dat bed nog even moest wachten. Dr. Rossfield begon.

‘Benjamin Donaldson en Landro Mc Curdy zullen de schepen van de andere teams controleren en bevoorraden. De eersten gaan vannacht op missie en dan moet alles in orde zijn. Aangezien jullie het ook meestal doen bij de Shadow Flyer en dus weten hoe het in zijn werk gaat, zijn

jullie degenen die de rest ook gaat doen. Mr. Kenzi zal jullie toezichthouder zijn. Bij hem melden jullie je aan en af. Hij verwacht jullie rond acht uur vanavond. Nog vragen?’

Beiden schudden zwijgend het hoofd. Het had toch geen zin om verder nog iets te zeggen. Dr. Rossfield zou toch niet luisteren.

‘Mooi,’ zei Dr. Rossfield en vervolgde zijn verhaal. Hij keek naar Kaiyla. ‘Kaiyla Stevens zal zich bezighouden met het maken van decoratiestukken voor de kantines, kantoren en dergelijke voor komende kerst. Mevrouw Kingsby van de ‘Bar-le-Jux’ zal alles uitleggen en voor de materialen zorgen. Vragen?’

Kaiyla knipperde met haar ogen. Was hij serieus? Noemde hij dit een straf? Ze vond het heerlijk om dit te mogen... moeten doen. Ze hield van flora en fauna en het maken van kerstdecoraties zou wat haar betreft geen straf heten.

‘Uhm.. N-nee Doctor.’ Ze wilde vragen of hij dit serieus een straf vond. Maar ze hield haar mond. Misschien viel het dan toch mee.

Dr. Rossfield knikte en las de rest voor. ‘Michael Northon en Stephanie Grey zullen zich morgenochtend om acht uur melden bij Mr. Hoshima in de gymzaal. Jullie zullen daar helpen met de trainingen van de beginners groepen. Mr. Hoshima zal jullie vertellen wat er van jullie verwacht wordt. Vragen?’

‘Nee, meneer,’ zei Michael en Stephey schudde haar hoofd.

Allemaal wilden ze het liefst meteen weg. Het liefst naar bed, maar de avond was blijkbaar nog lang niet voorbij. Waar was de altijd zo goed gezinde Doctor? De vaderfiguur van de basis? Hadden ze het zo erg verknald?

De ergste straf vonden ze eigenlijk dat hij had gezegd hen op het moment niet te vertrouwen. Dat vonden ze erger dan de opgelegde taakstraffen die ze gekregen hadden.

Dr. Rossfield legde het papier weer neer. ‘Goed, dat is dan duidelijk. Voor degenen die vanavond beginnen slaan we vandaag de onderzoeken over zodat jullie de tijd krijgen om je op te frissen en te eten. De verwondingen lijken me op het eerste gezicht toch niet al te urgent om behandeld te worden. Denk eraan, ik krijg dagelijks een verslag van degenen die jullie onder hun hoede hebben. Dus stel me niet weer teleur en doe wat er van je gevraagd wordt. Hopelijk leren jullie zo om te luisteren en te communiceren. Ik heb verder niks meer te melden, dus jullie kunnen gaan.’

Verslagen, het voelde nog erger dan het moeten laten gaan van de vijandelijke schepen, en met lood in hun hele lichaam stond het team op. Ze paktten hun spullen en verdwenen zwijgend door de deur.

Wat ze niet hadden gezien toen ze door de deur gegaan waren, was dat Dr. Rossfield met trillende handen de papieren bijeen raapte, ze op een stapel liet vallen en beide handen naar zijn hoofd bracht met ellebogen op de tafel gesteund. Hij sloot zijn ogen en vocht tegen tranen die wilden gaan vloeien.

Hij ademde een paar keer diep in en uit, waarbij de trilling in zijn keel duidelijk hoorbaar was.

‘Gaat het, Harmond?’ vroeg Dr. Noberah bezorgd terwijl ze een hand op zijn rug legde.

Hij schudde zijn hoofd, hief het wat op en knipperde de tranen weg.

‘Mijn God, wat was dit moeilijk zeg,’ zuchtte hij.

‘Je had het niet hoeven doen,’ zei ze voorzichtig.

‘Jawel. Dat moest ik wel, Jennifer. Hoe moeilijk ook. Omdat ik ze ergens goed snap. Natuurlijk had ik hetzelfde gedaan op zo’n moment.

Misschien heb ik wel te veel doorgedramd. Maar ze waren daar al bijna twintig uur buiten. Ik kon het niet langer aanzien dat ze nog langer zouden vechten. De vijand zou vandaag niet verslagen worden. Er zat niets anders op dan ze te laten gaan. Alleen konden zij dat nog niet accepteren.’

‘En na zo’n lange dag besluit je om ze als straf door te laten werken?’

Dat snap ik dus niet. Waarom niet morgen?’

Dr. Rossfield ging rechtop zitten en zuchtte diep, keek naar de papieren.

‘Omdat de eerste vliedschepen vannacht vertrekken en nog geladen moeten worden. Nadat ze dit kunstje geflikt hadden, heb ik Enzo Kenzi opgeroepen en gezegd dat hij moest wachten met laden. Ze wilden zo graag door, dan zullen ze doorgaan ook. Ik móet streng zijn, Jennifer.

Als ik geen straf geef hiervoor, zal het straks één grote chaos worden. Ik móet de mensen de ernst van de regels en het negeren ervan laten inzien. De Yeomans zijn het voorbeeld dat hier strenge regels gelden en er gestraft wordt voor ongehoorzaamheid. Zeker Landro moet zijn les goed leren, vooral na wat er met zijn ouders is gebeurd.’

‘Harmond, wees redelijk. Hij wist dit niet. Er is hem nooit verteld waarom men William en Catherine niet kon vinden. Dat ze het communicatiesysteem wellicht opzettelijk hebben uitgeschakeld. Zelfs wij weten niet zeker wat er destijds gebeurd is.’

‘Dat klopt. Maar die regel horen ze te kennen. Het is regelmatig gezegd en geschreven nadien. Dus het kan niet onder het kopje ‘dat wist ik niet’ gegoooid worden. Ik vind dat ik tot nu toe altijd mild ben geweest, maar vandaag ging me te ver. Daarom moeten ze de gevolgen van hun daden dragen. Het zijn en blijven nog kinderen die sturing nodig hebben, al vinden ze zelf van niet.’

‘Harmond...’ Ze vouwde haar handen samen en keek ernaar. ‘Praat straks even met ze. Praat met ze voordat je naar die bijeenkomst moet. Als je het een en ander uitlegt, en dat kun je ook doen terwijl je je standpunt blijft houden, dan ebt dat nare gevoel misschien iets weg. Jij haat dit, zij denken dat je hen haat... Datgene over waarom je dit doet, dat is echt niet blijven hangen. Het enige wat blijft hangen is het negatieve en niet die luttele pogingen tot redelijkheid. Harde woorden dringen op zo’n moment dieper door dan je goed bedoelde uitleg over het hoe en waarom. En aangezien ze het niet gewend zijn om zo gestraft te worden, komt het dubbel zo hard aan. Het is aan jou om te oordelen of het goed is dat ze zich zo voelen of dat het misschien toch anders had gekund. En weet je wat nu de ‘grap’ is?’

Dr. Rossfield schudde nee, luisterde aandachtig naar haar. Om een of andere reden als zij sprak móest je luisteren.

Ze sprak kalm, duidelijk, weloverwogen. ‘Ik denk dat ze het erger vonden om te horen dat je ze even niet meer vertrouwd. Ik zag hun geschrokken gezichten toen je dat zei. Ik zag de pijn in hun ogen. Het scheen ze veel meer te doen dan de taken die je ze oplegde. Tegen die tijd hadden ze het al opgegeven en geaccepteerd. Dus ga alsjeblieft straks even met ze praten, terwijl je hun post brengt.’

Ze keek hem smekend aan voordat ze opstond om de papieren op te bergen.

Er verscheen een glimlach op Dr. Rossfield’s gezicht.

‘Daarom heb ik jou benoemd tot mijn persoonlijke assistente. Je opleiding psychologie is duidelijk blijven hangen. Geen wonder dat iedereen, inclusief ik zei de gek, tegenwoordig naar jou komt met problemen. Je observeert, analyseert en communiceert. Trouwens, hoe wist je dat ik ze af en toe hun post breng?’

Jennifer grijnsde: ‘Observeren, analyseren, communiceren.’

Dr. Rossfield trok een wenkbrauw op. ‘Communiceren? Met wie heb je dan gecommuniceerd?’

Dr. Noberah borg rustig de papieren op terwijl ze met haar rug naar hem toe stond. ‘Eigenlijk mag ik mijn bronnen niet prijsgeven.

Geheimhoudingsplicht, snap je.’

Dr. Rossfield schudde glimlachend zijn hoofd en nam een slok van zijn aardig koud geworden koffie. Hij trok een grimas en zette het terug op tafel.

‘Dat geldt niet voor je baas. Dus voor de dag ermee.’

‘Oké, oké. Maar ik hoop dat ik daardoor niet in de problemen kom.’

Ze liep naar hem toe en fluisterde in zijn oor; ‘Het was de postbode.’

‘De pos...?’ Dr. Rossfield knipperde een keer met zijn ogen. ‘Wat doe jij met mijn postbode?’

‘Oh sorry. Is dat jouw postbode?’ glimlachte ze lieflijk. Ze was blij dat ze hem weer wat vrolijker zag doen. Net als de rest vond ze het niet fijn om een kwade Harmond te zien. ‘Dat heeft ie me niet verteld.’

‘Geheimhoudingsplicht, hé’ grijnsde Harmond en schoof de la dicht van een andere kast. Hij staaarde naar het blad van de kast. ‘Soms zitten er wel eens brieven of pakketten bij die persoonlijk afgeleverd moeten worden.

Ik weet meestal wel ongeveer hoe laat ze in hun kamers zijn, wat vanavond waarschijnlijk iets na middernacht zal wezen. Dus het is makkelijker als ik het zelf breng. Plus ik vind het ook wel leuk om te doen, hoor. Briefje brengen, praatje maken. Onder normale omstandigheden dan. Nu zal het praatje een wat andere sfeer hebben. Maar je hebt gelijk. Ik zal met ze praten, wat geen invloed heeft op de straf. Met een beetje geluk red ik het nog net om het ze te geven voor ik weg moet. Ik vertrouw erop dat je die taken over zult nemen en me beide dagen van mijn afwezigheid de rapporten zult doormailen.’

Dr. Noberah knikte. ‘Natuurlijk, Harmond. De rest is ook al geregeld.’

Harmond knikte en bedankte haar en hij controleerde of hij niets vergeten was alvorens ze gezamenlijk de vergaderruimte verlieten om vervolgens ieder hun eigen kant op te gaan.

Hoofdstuk 2

Dezelfde avond 20:00 uur, Dock 3, J.A.-Base

Na een snelle douche en wat spullen opgeruimd te hebben waren Ben en Landro naar de afgesproken plek gegaan. Zwijgend waren ze ernaar toe gelopen, beiden met hun gedachten bij andere dingen.

Landro voelde zich schuldig dat Ben en de anderen ook straf hadden gekregen en had dit ook geuit tegenover Ben. Maar Ben had het weggewuifd en gezegd dat hij het niet erg vond en blij was dat Landro niet alle straf alleen kreeg. Dan had hij zich vreselijk schuldig gevoeld. Hoewel ze beiden doodop waren en nauwelijks gegeten hadden, stonden ze toch stipt om acht uur op het kantoor van mr. Kenzi. Deze man had de leiding had over het Dock, waar ook de Shadow Flyer stond uit te rusten.

Na een korte begroeting, gezien mr. Kenzi al op de hoogte was van de situatie, legde hij uit wat de bedoeling was en welke twee schepen bevoorraad moesten worden.

Ieder van hen kreeg een lijst met artikelnummers, aantallen en locaties waar de artikelen stonden in het grote magazijn wat aangrenzend lag met het Dock. Gewapend met de lijst, pen, merkstift, stanleymes en een taperoller gingen ze naar het eerste vliegschip, die van J.A.-1, een van de eerste J.A.-teams, die al jaren voor de Yeomans en hun vorige groep Team Ace bestond.

Ze moesten naar Finland, waar mensen hulp nodig hadden nadat een lawine hun huizen, die in een vallei lagen, had bedolven.

Het was een behoorlijke lijst die ze moesten verzamelen en inladen, aangezien ze veel dingen nodig hadden. Tenten, touw, slaapzakken, eten, drinken, kleinere spullen om te kunnen overleven, enz.

Ze zouden weg zijn zolang hun hulp nodig was, dus hadden ze zelf ook een voedselvoorraad nodig voor een aantal dagen.

Ben en Landro verdeelden de artikelen op hun lijsten en gingen aan de slag om alles te verzamelen, controleren en over te pakken in dozen of kratten. Daarna moesten ze het in het vliegschip 'Amazing Grace' laden.

In het magazijn moesten ze het eerst op karretjes laden, waarna ze de dozen en kratten naar het vliegschip reden, het van het karretje afstapelden om later in te laden en dan begon het cirkeltje weer opnieuw. Die karretjes waren wel handig, want het scheelde ze een hoop tijd en gesjouw van het magazijn naar het Dock.

In het magazijn werden ook voorraden opgeslagen wat binnenkwam voor de bewoners van de basis. Je kon het bijna zo gek niet bedenken of het lag daar in een van de vele, vele stellingen. Mocht het nodig zijn en het stond te hoog, dan kon je de hulp van een heftruck inschakelen. Gelukkig was het nu niet nodig. De heftruck scheen het al druk genoeg te hebben met andere dingen. Tijd voor een korte pauze gunden ze zichzelf niet en ze werkten gestaag door. Artikelen op de lijsten werden gecontroleerd en verzameld, doos voor doos werd bij de Amazing Grace gezet, voordat ze alles ineens zouden inladen.

Na bijna anderhalf uur verzameld en gecontroleerd te hebben ging Ben bovenaan de laadklep staan om de verzamelde dozen aan te pakken en in het ruim te zetten. Landro zou ze van de vloer de klep op aan hem geven. De teamleider van de J.A.-1, Anthony Darousha, tweeënveertig jaar en een fanatiek teamlid sinds het eerste uur, kwam in het begin even kijken of het lukte en of ze nog vragen hadden. Bij het zien dat het ze prima afging en na ze uitgelegd te hebben waar hij ongeveer de dozen, kratten en andere materialen wilde hebben en een kort praatje, ging hij weer terug naar zijn afdeling, erop vertrouwend dat het goed zou gaan. Hij kende de jongens ook wel goed genoeg om te weten dat het serieuze werkers waren die net werk afleverden.

‘Tenminste iemand die ons nog vertrouwd,’ zei Ben een beetje somber toen Anthony weg was.

Landro was even gestopt met wat hij aan het doen was, had Anthony ook nagekeken en zuchtte.

‘Vertrouwen lijkt vanaf vandaag een zeldzaamheid geworden. Ik vond het ’t ergst om te horen uit Dr. Rossfield’s mond dat hij ons niet meer vertrouwd. Alsof iemand je een mep met een moker geeft...’

‘Ja, dat gevoel had ik ook,’ antwoordde Ben. ‘Deze werkzaamheden vond ik niet het ergste. Maar dat we zijn vertrouwen kwijt zijn en niet weg mogen. Dát deed meer zeer om te horen.’

‘Ik zal morgen nog eens met hem praten. Het kan toch niet zo wezen dat hij veertien dagen lang kwaad op ons zal zijn? Ik bedoel, dan kan hij ons net zo goed gelijik uit het team zetten en van de basis schoppen.’

Ben knikte. ‘Ja, je hebt gelijk. Dr. Rossfield kennende zal nooit zo lang boos op ons blijven. Hij probeert nota bene elke keer weer een manier te vinden om vrede te sluiten met Owen, in plaats van hem te doden! Alleen jammer dat Owen’s vredespijp kwijt is. Misschien een idee om hem er een cadeau te doen met kerst?’

Landro glimlachte en pakte de eerste doos op die in het schip moest. ‘Als je het adres weet van hem, dan mag je het van mij gerust proberen.’ Tot halverwege de spullen ging het goed en het schoot al lekker op, want ze hadden een aardig tempo op weten te pikken. Ze wilden dit graag zo snel mogelijk afgerond hebben.

Plotseling werd Landro zo onverwachts door een vlaag van duizeligheid overvallen toen hij halverwege de klep was, dat hij er bijna vanaf op de betonnen vloer viel door de bewegingen die de duizeligheid veroorzaakten. Ben snelde naar hem toe en kon hem net op tijd kon opvangen voor zijn voet de rand bereikt had.

De krat die Landro vasthad gehad viel met een klap op de laadklep. De helft van de losse spullen die erin zaten lagen rondom verspreid. Landro landde op zijn knieën, sloot zijn ogen en vocht tegen die dansende zwarte vlekken. Ben hield hem stevig vast.

‘Gaat het?’, vroeg hij bezorgd.

Nauwelijks zichtbaar knikte Landro.

‘Ja. Ja het gaat wel. Beetje duizelig. Gaat zo wel over.’

‘Weet je het zeker? Heb je wel gegeten? Het was een lange dag en er was weinig ruimte...’

‘Er was niet zoveel tijd voor een vijf gangen menu, Ben,’ onderbrak Landro hem. ‘Het was een lange dag, ja, maar ik ga nu niet stoppen. Eerst moeten beide schepen geladen worden. Ik bewoog denk ik gewoon wat te snel.’

‘Dit is niet de eerste keer dat je dat hebt, Lan. Ik heb het al vaker gezien. Nog niet zo erg als nu, maar het lijkt steeds erger te worden. Zou je niet eens een onderzoek laten doen? Misschien is er wel wat aan de hand?’

‘Hou je me in de gaten?’ vroeg Landro verbaasd en tegelijk geërgerd.

‘Nee, maar ik ben niet blind, weet je. Ik heb oplettende ogen.’

Langzaam zakte de duizeligheid weer en ze raapten de spullen bijeen die eruit waren gevallen. Gelukkig zat er niets breekbaars bij.

‘Bedankt voor je bezorgdheid, Ben, maar er is niets aan de hand. Het is de vermoeidheid in combinatie met een te snelle beweging. Plus negentien uur een kat- en muisspel tussen de lucht en land, jagen en opgejaagd worden, vechten en verdedigen... Negentien uur continue

geconcentreerd moeten blijven gaat op den duur zijn tol eisen. Daarom wil ik eerst deze schepen laden en dan naar bed. En nu gaan we door voordat onze spion eraan komt en denkt dat we lopen te lanterfantent.’ Hij pakte het krat en stond ermee op, waarna hij het aan Ben gaf die intussen ook was opgestaan. Landro draaide zich om en ging terug naar beneden om de volgende doos te pakken. Ben keek hem bezorgd na. Toen zuchtte hij en ging ook door met inladen.

Nadat de Amazing Grace klaar was, hadden ze de lijsten ingeleverd bij mr. Kenzi, die hen een aantal keer gepasseerd was en een vragende duim omhoog had gestoken of alles oké was, waarna hij weer verder was gegaan met zijn eigen werk.

Mr. Kenzi had tevreden geknikt toen ze de lijsten teruggaven en had ze de lijsten voor de volgende, en laatste voor die avond, gegeven die geladen moest worden.

Ditmaal was het The Phoenix van Team Firebird, een van de latere groepen. Deze lijst was kleiner en ze waren opgelucht dat het niet zoveel tijd in beslag zou nemen als de eerste. The Phoenix moest een kleine reis naar het noorden van Amerika maken om daar mensen te helpen.

De nood was niet zo groot als in Finland, dus hadden ze minder materiaal nodig om mee te nemen. Alles in totaal deden ze er een kleine drie kwartier over voor het klaar was en gereed voor vertrek.

Zo lang ze bezig waren, ging het wel met de vermoeidheid. Maar zodra ze maar even pauzeerden, voelden ze de vermoeidheid des te beter.

Ze meldden zich af bij mr. Kenzi, die opnieuw tevreden knikte en ze bedankte voor de inzet. Ze mochten gaan en inwendig deden ze een vreugdedansje. Eindelijk klaar!

Na een laatste blik op de Shadow Flyer, die rustig op haar plek stond bij te komen van de lange dag, met een gevoel alsof ze nooit meer zouden vliegen verlieten ze het Dock.

Ze besloten om nog wat te gaan drinken in ‘Bar-le-Jux’, hun stamcafé. Na al dat gesjouw hadden ze dorst gekregen en ze hadden behoefte aan nog een beetje ontspanning voordat ze naar hun kamers zouden gaan. Bar-le-Jux was een gezellige bar wat ’s avonds haar lichten een beetje dimde om zo een wat knussere sfeer te creëren, terwijl het overdag veel lichter was. Als je hier binnenstapte waande je je boven de grond in een bar, in plaats van onder de grond.

Hier waren ze regelmatig te vinden na een missie of training of gedane werk.

De teams hadden ook de bevoegdheid om na sluitingstijd wat te drinken te pakken, gezien ze vaak laat terug waren van een missie.

Ze hadden een pasje gekregen om de deur te openen, waar ze voor hadden moeten tekenen.

De rest kwam aan op vertrouwen tussen de bar eigenaresse en de teams. Alleen alcohol mochten ze liever niet pakken, op een flesje bier na.

Alles met mate, waar de meesten een 'n' achter plakten.

Het gebeurde zelden dat er iemand gebruik maakte van de gelegenheid, want meestal waren ze te moe om nog naar de bar te gaan als ze midden in de nacht thuis waren gekomen. Dan gingen ze rechtstreeks naar hun kamers. Maar als het gebeurde, dan trof de eigenaresse elke ochtend een nette bar aan.

Geen glasscherven, braaksel, omgegooide barkrukken, vol gekalkte bierviltjes of servetjes of andere redenen om de regeling weer in te trekken.

Er waren deuren die wel degelijk op slot gingen, dus hoefde ze zich geen zorgen te maken dat er teveel sterke drank gedronken werd.

Ook nu waren de lichten wat gedimd en muziek galmde door de bar.

Het stond luid, maar nog net niet zo hard dat je een megafoon nodig had en niet op elkaars schoot hoefde te kruipen om elkaar te verstaan.

De bareigenaresse had een goede smaak qua muziek en als je wilde mocht je ook een plaatje aanvragen wat je graag wilde horen.

In de bar gekomen troffen ze Michael en Stephey aan achter een computerspel en zo te zien en te horen was Stephey bezig met winnen.

Verder waren er nog weinig mensen op dit tijdstip op deze doordeweekse dag.

In het weekend was het, net als boven de grond, vaak veel drukker.

Aan de andere kant van de bar, bijna weggestopt in een hoekje, was Kaiyla nog altijd bezig met het maken van bloemstukken.

Hoewel ze allang had mogen stoppen voor die avond, wilde ze er toch nog een paar maken. Het had iets rustgevends om dit te doen en in combinatie met de muziek kon ze de gebeurtenissen van vandaag een beetje naar achter schuiven.

Landro en Ben begroetten Michael, Stephey en Kaiyla en gingen wat te drinken halen waarna ze, om hun hoofd even op wat anders te zetten, een paar potjes snooker gingen spelen. Ze wilden het niet meer hebben over de gebeurtenissen. Ze lieten het simpelweg maar over zich heen komen.

Landro won het eerste spel, Ben het tweede. Na het tweede potje praatten ze nog even na en toen was het genoeg geweest voor Ben. Hij besloot zijn kamer op te gaan zoeken om nog even te gaan lezen en dan te gaan slapen. Dat was zijn manier om zich compleet te ontspannen voor het slapen gaan. Zijn interesse in boeken was breed. Het varieerde van klassiekers tot modern, maar hij hield vooral van detectives.

Als hij zo een boek las, leefde hij helemaal mee en hij kon dagen zijn hoofd breken over de mogelijke dader en motief. Het gebeurde wel eens dat hij de anderen ook liet meedenken, terwijl ze niet eens wisten waar het over ging. Ook op tv keek hij het wel eens, maar vaak had hij er geen tijd voor.

Detective series wachtten niet met beginnen tot vrijheidsstrijders eens een keer thuis kwamen. Soms nam hij een aflevering op, maar meestal hield hij het toch bij de boeken. Boeken hadden geduld. Die konden wachten tot het hem uitkwam om te lezen. En dat was precies wat hij nu ging doen.

Hij wenste iedereen van het team een goede nachtrust toe, waarna hij naar zijn kamer verdween.

Landro slenterde met een glas cola naar de tafel waar Kaiyla bezig was. Zijn vermoeidheid was intussen een eind over. Alleen de duizeligheid en een doffe hoofdpijn bleven sluimeren. Maar hij probeerde die te negeren. Hij bekeek de bloemstukken die op tafel stonden en al af waren.

‘Wauw, je bent al ver, zeg. Ziet er mooi uit, Kaiyla. Je hebt je roeping gemist.’

Kaiyla keek op en glimlachte naar hem. ‘Dank je. Ik vind het fijn om te doen en ik snap ook niet dat Dr. Rossfield me dit als straf gegeven heeft.’ Landro dacht even na en haalde licht zijn schouders op.

‘Blijkbaar weet hij dat je dit leuk vind om te doen en heeft misschien besloten om je niet zo zwaar te straffen. Misschien weet hij dan toch dat het niet jullie schuld was.’

Kaiyla keek hem aan, verdeelde haar aandacht over hem en de decoraties. ‘Misschien. Ik weet het niet. Zoals hij reageerde leek het alsof hij dacht dat het een straf was. Maar het zou kunnen dat ik het verkeerd gezien heb. Hoe was het bij jullie? Welke schepen moesten jullie laden?’

Ze rangschikte een paar takken en knipte te lange steeltjes af.

Landro nam een slok van zijn cola en ging op een van de stoelen zitten. ‘De Amazing Grace en The Phoenix. De Amazing Grace was het meeste werk. Ze moeten vannacht naar Finland. Een heel dorp is bedolven

onder een lawine en ze gaan hulp bieden. The Phoenix had niet zoveel om mee te nemen.'

Hij pakte een plastic paddenstoeltje op en draaide het afwezig tussen zijn vingers rond, staarde naar de witte ronddraaiende vlekjes.

Kaiyla knipte de steel van een bloem wat korter en zocht een mooi plekje in het stuk waar ze nu mee bezig was.

'Na zoveel uur nog een aantal uur zwaar lichamelijk werk moeten doen... Dat is zelfs voor Owen onmenselijk,' zei ze. Ze vond een plekje voor de bloem en stak het in het schuim.

'Nou...'

'Hij had best even kunnen wachten en jullie morgen kunnen laten beginnen.'

Landro schudde zijn hoofd. 'Hij had dit natuurlijk allang gepland en geregeld sinds de communicatie was verbroken. Hoe kun je anders zo snel aan die straffen komen? De Amazing Grace was het meeste werk en moest snel vertrekken en dat wist hij. Die lijsten met benodigdheden krijgt hij ook. En voor jullie waren de passende straffen ook snel gevonden. Kijk maar naar al dit spul hier.'

Hij wees op de spullen op tafel. Kaiyla keek hem even overrompeld aan. Toen zuchtte ze en knikte.

'Je hebt gelijk. Dit kan hij nooit geregeld hebben tussen de tijd dat we geland zijn en dat we in de vergaderruimte waren. De spullen moesten al klaar liggen gezien het bijna kerst is. Dan was het gewoon een kwestie van tevoorschijn halen. Aan de ene kant geef ik hem gelijk, maar tegelijk vind ik het absurd wat hij doet en dat ga ik hem morgen zeggen ook!' Ze knipte de steel van een andere bloem veel te kort af, net onder de kop, zodat alleen de steel overbleef, zo kwaad was ze. Landro keek naar de steel, terwijl zij het niet eens doorhad. Hij verwachtte dat ze het zo tussen de rest zou gaan zetten.

'Dat wilde ik morgen ook gaan doen. En je hebt net je bloem onthoofd.'

Hij knikte met zijn hoofd naar de bloem en Kaiyla staarde er een seconde naar voordat ze beseftte wat ze net gedaan had.

'Oeps! Nou ja, ze zijn toch alleen maar aan het zeuren. Als bloem schikster doe je het vaak niet goed, hoor. *'Nee, ik wil daar niet staan. Ik wil naast die bes staan.'* *'Zet me niet zo hardhandig in die pot!'* *'Ik wil nú water en niet straks. Ik heb zo'n dorst.'* Om gek van te worden! Lan, zeg er eens iets van!' Ze keek hem aan met puppyogen en Landro moest er om lachen.

Iemand als Kaiyla kon je simpelweg niets weigeren en zeker niet als ze haar charmes inzette.

Hij draaide zich naar de bloemstukken, boog zich wat voorover en probeerde zo serieus mogelijk te praten... wat niet erg meeviel.

'O boy. Praten met planten. Als de psycholoog me zo zou zien...'

'Zeg planten. Wat hoor ik nou? Zijn jullie aan het klagen, terwijl...eh... moeder Kaiyla het beste met jullie voor heeft? Zij wil jullie op jullie mooist laten uitkomen en weet het beste waar ze jullie neer kan zetten.

Nu wil ik niets meer horen over gezeur van jullie, begrepen? Anders gaan jullie rechtstreeks naar de composthoop in plaats van over een paar weken. Zo, ik hoop dat dit een beetje helpt.'

'Dank je, Lan,' lachte Kaiyla. 'Dat zal zeker helpen.'

Even was er een stilte, op de muziek na, terwijl ze weer verder ging met haar kerststukken en met de muziek meezong. Ze kon goed zingen en Landro luisterde graag naar haar zuiver klinkende stem als ze zong. Hij vond het jammer dat ze het niet vaak deed, maar als ze zong, dan klonk het altijd erg mooi.

'Je zou een carrière moeten beginnen als de zingende bloem schikster,' zei hij, toen het nummer was afgelopen.

Ze keek hem met een scheef oog aan. 'Neem je me nu in de zeik?'

Hij keek quasi getroffen. 'Alsof ik dat ooit zou doen! Ik zou niet durven!'

'Nee, DAT klinkt overtuigend...,' lachte Kaiyla.

'Serius, Kaiyla. Je zingt prachtig, maakt mooie bloemstukken. Ik zou stoppen met het slopen van oud ijzer en deze twee gaven combineren.'

Ze gaf hem een mepje tegen zijn arm met een tak hulst.

'Hou op met me te pesten, Mc Curdy! Ik weet nooit of je het meent of niet, want je kunt je gezicht aardig in de plooi houden.'

Ze trok een pruillip waar Landro weer om moest lachen.

'Nou, net moest ik toch echt mijn best doen om dat voor elkaar te krijgen. Maar ik meen het wel degelijk, hoor.'

'Ik zal het in overweging nemen. Bedankt voor de tip.'

Ze knipoogde en ging weer verder.

Landro keek rond, zocht iemand. 'Waar is by the way jouw babysitter?'

'Mijn babysitter? Oh, bedoel je mevrouw Kingsby? Die zal wel bij de bar rondzwerven of achter in de keuken. Na drie keer heeft ze de poging om me te laten stoppen maar opgegeven.'

Ze keek hem even aan en hij zag een ondeugende twinkeling in haar ogen als een lampje in een kerstboom wat weerspiegeld werd in een kerstbal.

'Ben je nog niet moe?' vroeg hij.

'Nah, valt wel mee. Jullie hebben het zwaarder gehad vandaag. Er is hier warmte, muziek en ik krijg regelmatig gratis drankjes en hapjes.'

Ze bekeek hem even en stopte om een slokje van haar drinken te nemen. ‘Ben jij nog niet moe dan? Je ziet wel behoorlijk bleek vind ik.’ Hij haalde luchtig zijn schouders op. Hij zei niks over de duizeligheid en hoofdpijn wat zich steeds meer leek op te bouwen. De muziek hielp er ook niet echt aan mee. Het dreunen in zijn hoofd leek op de maat van de muziek te bonzen. Straks eerst maar een aspirientje nemen... ‘Eerst wel, maar op den duur ben je een beetje over de vermoeidheid heen. Morgen hoeven Ben en ik ons pas ’s middags weer te melden bij mr. Kenzi, dus ik kan morgen uitslapen.’ Kaiyla ging tegenover hem zitten om even een pauze te nemen. Ze keek naar haar glas, draaide cirkels met haar vingers om de rand. Ze nam een slokje en zette het glas weer tussen haar handen. Hij zag dat ze nadacht, alsof ze twijfelde over iets. ‘Zeg... Wat ik me afvroeg, hè? Je had het over je ouders vanavond tegen Dr. Rossfield. Over de radio die ze zouden hebben uitgezet?’ ‘Ja? Wat is daarmee?’ ‘Nou... Ik vroeg me af waarom ze dat gedaan hebben. Waarom ze jou hier hebben achtergelaten en niets gezegd hebben. Ik vind het vreemd. Je hebt het vrijwel nooit over je ouders, Landro. Denk je nog vaak aan ze? Aan wat er gebeurd kan zijn en waar ze naar toe zijn gegaan?’ Landro zuchtte somber en twee jaar geleden, de dag van zijn eerste missie met zijn vorige team kwam als een flashback weer boven.

Vlak voor hun vertrek kreeg hij te horen dat zijn ouders verdwenen waren. Niemand had hen zien of horen vertrekken.

Tot het moment van hun vertrek besteedde hij de tijd met het zoeken naar zijn ouders, proberen ze te bereiken op elke mogelijke manier dat hij kon bedenken. Zonder resultaat. Ze waren als sneeuw voor de zon verdwenen en niemand die wist hoe of wat. Zelfs Dr. Rossfield niet.

Met dat nieuws vers in zijn hoofd, vertrokken ze op hun eerste missie.

Ze zouden het bijna niet gered hebben, omdat zijn concentratie hem in de steek had gelaten.

Hij was niet meer in staat om gefocust te blijven, terwijl ze onder schot stonden door de vijand. Hij was blij en dankbaar dat Ben zo snel reageerde op het vuursalvo van de vijand die akelig recht op hun af kwam, terwijl de wapenbediening zijn afdeling was. Ben had dit nooit aan hun vorige team leider gemeld, die niets wist van wat er zich in die ruimte afspeelde. Dit was een geheim die altijd tussen hun zou blijven. Sindsdien werden zijn ouders tijdens missies geforceerd naar de achtergrond geschoven en was het

zijn prioriteit om zich te concentreren op waar hij bijna vijf jaar voor getraind en geleerd had; deel uitmaken van een J.A.-team.

Het had hem bijna de beslissing doen nemen te stoppen, maar zijn teamgenoten hadden hem overgehaald het niet te doen.

Ze praatten de ideeën in zijn hoofd dat ze misschien overwerkt waren en besloten hadden een lange vakantie te nemen, naar een of andere bijeenkomst moesten waar niemand wat vanaf mocht weten, dat soort dingen. Het gaf hem echter geen geruststellend gevoel, maar niemand zei in ieder geval iets over dood zijn, gevangen genomen zijn door de vijand of neergestort tijdens een missie.

In het begin was het een vreselijke kwelling om niet te weten waar zijn ouders waren, maar na een paar weken was hij in staat geweest ze wat op de achtergrond te schuiven. Wat niet betekende dat hij ze helemaal vergeten was. Bijna iedere avond als hij op bed lag, dacht hij veel aan ze. Allerlei vragen spookten rond in zijn gedachten. Waar ze waren, waarom ze vertrokken waren zonder enig uitleg of brieven en of ze snel terug zouden komen.

Of ze ooit terug zouden komen...

Of dat het misschien zijn schuld was dat ze weg gegaan waren.

Had hij iets gezegd of gedaan dat hen teleurgesteld of boos had gemaakt? Als dat zo was, waarom hadden ze dan niet met hem gepraat?

Ze hadden het nooit afgekeurd dat hij zich zou aansluiten bij een team. Integendeel, ze hadden het zelfs aangemoedigd, net als Dr. Rossfield.

Het was een goede afleiding geweest voor de jaren na wat er met zijn broer Roland was gebeurd. Dus daar kon het ook niet aan liggen.

Al die vragen spookten nachtenlang door zijn hoofd en nog steeds waren er nachten dat hij er niet van kon slapen en dus maar ging trainen in de gymzaal.

Of hij ging naar de ondergrondse tuin om de begraafplaats te bezoeken waar zijn overleden voormalig teamlid Rojan en zijn broer Roland lagen.

Op beide plaatsen kon hij uren besteden en het was vaak al ochtend voor hij er erg in had.

Hij staarde naar zijn eigen glas terwijl de beelden kwamen en gingen. ‘Soms lig ik er nog lang wakker van en probeer me te herinneren of ze nog iets gezegd of gedaan hadden kort voordat ze verdwenen. Een naam van een stad of zo, waar ze heen zouden gaan of naar een of andere bijeenkomst. Maar hoelang ik ook probeer, hoe diep ik ook graaf, ik kan het me gewoon niet herinneren dat ze een boodschap hadden achtergelaten. Er is ook geen melding van buitenaf gekomen dat ze daar niet waren aangekomen. Dus of het was geen bijeenkomst waar ze naar toe moesten of die mensen wisten niets af van de J.A.-Base.’

‘Het blijft vreemd, hoor. Niemand heeft ze zien of horen vertrekken. Als ze met het vliegtuig waren vertrokken, moet je dat melden,’ zei Kaiyla. ‘Dat blijft echt niet onopgemerkt. De deuren moeten geopend en weer dichtgedaan worden. Dus moet er toch een derde persoon geweest zijn?’

‘Toch is het ze gelukt. Ik weet niet hoe, maar het is ze gelukt.’

‘Ze moeten wel vertrokken zijn met een vliegtuig. De Royal Paragon wordt ook al meer dan twee jaar vermist.’

‘Maar geen een medewerker van de basis. Althans, niet iemand die hier geregistreerd staat. Dat kan betekenen dat er iemand van buitenaf meegeholpen heeft of ze zijn alleen op weg gegaan. Nu kunnen ze de Royal Paragon wel alleen besturen, het is geen gevechtsvliegtuig als de Shadow Flyer, maar als ze zijn aangevallen dan hadden ze geen schijn van kans,’ zei Landro nadenkend.

Hij had altijd bepaalde beelden weggeduwd als ze naar voren dreigden te komen. Beelden van de Royal Paragon die neergestort was.

Ze keek naar haar handen, wist dat het geen gemakkelijk onderwerp was.

‘Heb je... er ooit eens aan gedacht dat ze... gevangen genomen zouden kunnen zijn door Owen?’ vroeg Kaiyla onzeker.

‘Ja en nee. Het heeft eens door mijn gedachten gespeeld, maar dat heb ik weer buiten gesloten. Ik zie geen reden waarom Owen mijn ouders weer gevangen zou nemen. Je weet dat ons gezin al eens gevangen genomen is door hem en om een of andere reden heeft hij ons weer laten gaan. Ik denk dat ie geen verdere nut in mijn ouders en mij zag en ons daarom liet gaan. Hij wilde dat Roland voor hem kwam werken, maar die weigerde. Dus moest hij dood.’ Hij dronk zijn glas leeg en zette het op de tafel. Hij keek haar aan en zag het verdriet op haar gezicht.

‘Nee, Kaiyla. Ik denk niet dat hij ze heeft. Anders had hij daar allang mee gedreigd, toch?’ Ze hoorde de onzekerheid in zijn stem.

Kaiyla knikte en staarde naar de planten, terwijl ze nadacht.

‘Ze zijn goede piloten heb je ooit verteld, dus ze wisten wat ze deden.

Het kan een motorisch probleem zijn geweest, maar dat betwijfel ik.

Alle vliegtuigen worden tot in detail onderzocht en gerepareerd. Daarbij hebben ze zelf de communicatie afgesloten. Maar waarom?’

Landro keek naar beneden, alsof hij niet de reactie van Kaiyla wilde zien in haar ogen toen hij vroeg: ‘Geloof jij... dat ze nog leven? Of denk je dat ze niet meer leven? Eerlijk?’

Kaiyla keek hem meelevend aan. Ze kende zijn ouders niet goed, misschien één of twee keer vaag gezien.

Maar van wat ze begrepen had van Ben en Michael was dat het heel hartelijke mensen waren, net als Dr. Rossfield. Ze had wel eens foto's van ze gezien in Landro's kamer en kon wel uiterlijke gelijkenissen zien. Haar van zijn vader, ogen van zijn moeder en het gezicht van zijn broer. Zeker nu hij wat ouder was dan de veertien jaar toen zijn broer vermoord werd. De gelijkenis was bijna eng.

'Eerlijk? Ik weet het echt niet, Landro. Mijn verstand zegt dat ze zijn neergestort, maar mijn hart hoopt heel erg dat ze nog leven. Ik hou me vast aan het tweede, zolang er nog niks van ze gevonden is. Probeer dat ook te doen.'

Hij knikte en keek op naar haar en ze zag een schittering in zijn ogen van een paar opwellende tranen, die hij met moeite weg kon duwen.

Ze gaf een bemoedigend glimlach, pakte van de andere hoek van de tafel een bloem en stak dat in de borstzak van zijn jack die hij had aangehad tijdens het werk in de Dock. Zijn Yeomans tenue had hij na de douche verwisseld met een spijkerbroek, een sweater en een dunne jack.

'Deze bloem staat symbool voor liefde, hoop, trouw, doorzettingsvermogen en moed. Pas als het laatste blad van deze bloem eraf is gevallen mag je de hoop opgeven. En een bloem hou je alleen levend als je het voldoende water geeft. Zolang je erin blijft geloven, blijft de hoop op het weerzien met je ouders gevoed.'

Ze draaide zich weer naar haar bloemstukken en ging verder.

Landro keek naar de bloem, naar Kaiyla en glimlachte een beetje.

Goeie Kaiyla. Haar gaven waren oneindig.

'Dank je, Kaiyla.' Hij stond op. 'Ik ga naar mijn kamer. Welterusten, zingende bloem schikster.'

Ze keek even op, lachte en schudde haar hoofd. 'Grapjas. Welterusten.'

Hij stak zijn hand op naar Michael die toevallig even opkeek van de computer en die hetzelfde gebaar terug gaf, het non-verbale algemene teken van 'zie je later'.

Hij verliet de bar en in de gang stopte hij en keek nogmaals naar de bloem die hij van Kaiyla had gekregen en nu beter kon zien omdat het hier lichter was dan in de bar. Hij fronste en voelde voorzichtig aan de boem.

Het was geen echte...

Hoofdstuk 3

‘Ha! Dit is al de vijfde keer dat ik je versla met ‘Commander X’, Michael. Nog even en ik ben de absolute wereldkampioene!’ lachte Stephey na de zoveelste overwinning.

‘Jij doet dit ook wat vaker dan ik, X-verslaafde. Dan is het niet echt eerlijk.’ Michael rolde met zijn ogen.

‘Dan moet je het ook wat vaker doen, net als ik.’

‘Sorry, maar ik heb wel betere dingen te doen dan dat spel waar je om de klapscheet geraakt wordt door rondvliegende pizza’s.’

Hij wees op het scherm waar de held net was uitgeschakeld door de vijand en de grote rode GAME OVER op het beeldscherm danste.

‘Dat zijn cirkelzaagbladen, Mike,’ grijnsde Stephey. ‘Geen pizza’s.’

‘Pizza’s, bladen... Je kunt met beide iemand onthoofden.’

‘Maar je kunt ze niet allebei opeten.’

Ze klikte op een paar knoppen en de GAME OVER verdween.

‘Zou ik niet proberen, nee. Tenzij je van scherp eten houdt.’

Ze lachte om die woordspeling en herstartte het spel, maar Michael vond het welletjes. ‘Het is bedtijd, dame. Morgenochtend mogen we groentjes meppen... eh... ik bedoel trainen. Hoeveel groepen zouden er zijn? Ik neem aan dat Dr. Rossfield het geen straf zou noemen als het maar één groep zou zijn.’

Stephey dacht na, keek hem toen een beetje geschokt aan.

‘O nee... Hij zou ons toch niet gaan gebruiken als proefkonijnen? Dat wij niks mogen doen als klappen incasseren?’

Michael keek naar haar, zag het beeld voor zich en schudde het heel snel van zich af. ‘Dat nooit! Ik laat mijn goddelijke lichaam niet misbruiken om voor dummy te spelen voor een groep groentjes!’

Stephey schoot in de lach. ‘Goddelijk lichaam?! In je dromen zeker?’

‘Pardon? Dit lichaam is perfect getraind en onderhouden en in prima conditie. Onweerstaanbaar voor de vrouwen. Check deze bonkers.’

Hij boog zijn arm om de bovenarmspier op te pompen.

Stephey trok haar wenkbrauw op, niet bepaald onder de indruk.

Ze had ze al vaak genoeg gezien.

‘Bewaar die maar voor je ‘vrouwen’, Mike. Voor mij zijn het twee oversized tennisballen.’

Ze sloot de computer af en Michael stond op. Hij strekte zijn ledematen, voelde van alles kraken. 'Ja, ja. Helaas zijn die vrouwen er niet vanavond.' Hij keek rond en behalve Kaiyla die nog steeds bezig was, waren er nog maar een stuk of vier mensen die aan de bar zaten.

Alle vier mensen die hij maar vaag kende. Hij zag ze wel eens rondlopen, maar echt veel van de mensen die hier woonden en werkten, kende hij niet. Meestal was men te druk bezig met hun eigen werkzaamheden op hun eigen afdeling.

Je kon hier dus veel mensen om je heen hebben en je toch eenzaam voelen. Michael voelde zich hier niet echt eenzaam, want hij had gelukkig genoeg mensen om zich heen waar hij het goed mee kon vinden, maar hij kon het zich wel voorstellen.

'Even Kaiyla gedag zeggen.'

Hij nam zijn flesje bier mee en liep op zijn gemakje naar haar toe.

'Kolere, moest het af vanavond?!' Hij keek met grote ogen naar de tafel dat bezaaid was met voltooide bloemstukken, oase, losse takken, echte- en nepbloemen, allerlei groene takken, versiersels als kerstballetjes op een stokje, kleine paddenstoeltjes, in goud en zilver gespoten dennenappeltjes en fruit, ontelbare potjes, variërend van kleine potjes voor tafels in de kantines en restaurants, tot grotere potten en schalen voor directiekantoren. Ze was bezig met een stuk dat groter was dan de rest en wat het pronkstuk leek te gaan worden.

Ze keek op naar hem en hij zag nu duidelijk de vermoedigheid op haar gezicht. 'Alleen deze nog voor vanavond. Ik lever niet graag half werk af.' Ze keek naar het stuk en streelde de zijkant van de schaal.

'Deze... is voor Dr. Rossfield. Ik hoop dat hij 'm mooi vind.'

Hij zag de twijfel op haar gezicht en begreep dat de uitbarsting van vanavond haar nog steeds dwars zat.

'Hé...', sprak hij zacht. Ze keek op naar hem. Ze keek bedroefd.

'Ik weet zeker dat hij het prachtig zal vinden. Je kent 'm toch? Hij is tegenstander van negativiteit. Ons straffen was niet iets waar hij van genoot, dat kon ik aan hem zien. Het was nodig. Niet leuk, maar nodig.'

'Ja, ik weet het,' zuchtte Kaiyla. 'En we wisten dat hij boos zou zijn, maar toch was het niet fijn om gestraft te worden. Was een waarschuwing niet genoeg geweest? Hij weet toch dat we het nooit meer zullen doen? Hij kent ons toch?'

Michael haalde zijn schouders op en keek even de bar rond. Twee van de vier mensen aan de bar hielden het voor gezien. Ze zeiden gedag aan de barvrouw en de anderen en strompelden weg.